

като храни дълбока надежда въ Русия, че ще наложи разглеждането на източния въпросъ. Голѣмо е обаче разочарованието на вестника, когато Лондонскиятъ трактатъ запазилъ statu-quo-то на Балканския полуостровъ. Силно отчаяние и разочарование се забелязва дори у спокойнитъ и умѣрени елементи, които почватъ да правятъ намеци за евентуална революция на християнитъ, като последно сръдство.

Независимо отъ политическитъ статии, вестникътъ отдѣля значително мѣсто и за общообразователни въпроси. Помѣства исторически статии върху произхода на българитъ, славянството и др., студии върху образователната система, (обявява се противъ проекта на Митхадъ паша и решенията на комисията за устройството на училищата, споредъ които всички предмети да се предаватъ на турски езикъ и иска народни български училища), книжовни вести, а по нѣкога стихотворения (Ив. Вазовъ — Стара планина и др.), белетристика (Варвара Убрихъ, повестъ отъ единъ полякъ и др.). Въ „Отечество“ сж участвували Д. Войниковъ (последнитъ нѣколко броя дори сж били редактирани отъ него), В. Икономовъ, Р. Блъсковъ, Ив. Кжршовски и др. Повечето статии и дописки не носятъ подписъ.

„Отечество“, макаръ че е изразявалъ мненията и настроенята на едни мирни, спокойни, богати елементи, които сж предпочитали еволюцията предъ революцията, се е списвалъ въ доста патриотиченъ духъ, стремѣлъ се е да служи на българския народъ въ рамкитъ на разбиранята на своитъ патрони, ратувалъ е за образованието и възпитанието на българския народъ. Обвиненията на неговитъ противници едва ли не въ предателство, се дължатъ на буйнитъ партизански страсти. Както единитъ, тъй и другитъ сж целѣли освобождението на отечеството си, само сръдствата и методитъ сж били различни. „Отечество“ е съдържалъ грижливо подбрани материали, разнообразни, интересни, умѣло разработени. По външния си видъ е съперничелъ достойно на много свои събратя въ Букурещъ и другаде.

Къмъ 70-тѣ години на XIX вѣкъ Букурещъ става за българското племе втория културенъ центъръ следъ Цариградъ, сръдище на революционната пропаганда и емигрантския печатъ. Отъ тукъ се ръководи революционната дейность въ България, отъ тукъ се поддържа пламенниятъ фанатизъмъ на революционеритъ, отъ тукъ се буди духътъ на угнетеното българско население. Ако книжнината, периодическа и непериодическа, излѣзла отъ Цариградския културенъ центъръ, служеше да просвѣщава, да възпитава, да буди отъ невежество българския народъ, печатнитъ издания на Букурещъ, носящи свободололюбиви тенденции, надхвани съ революционнитъ идеи на Раковски, Каравелова и Ботйова, се явиха като нейно допълнение — да използватъ плодетъ на цариградската културна дейность за българската национална кауза, за